

архимандрит Андреј Конанос

ВОЛЕТИ СЕБЕ

Т и знаш како се стрес, осећај кривице, неки унутарњи конфликти одражавају на наш организам. Људи, који не умеју да открију своје срце, просто тону под тежином тог терета. И, на крају крајева, то се одражава на здравље. Од стреса и напетости се појављују разне болести – нпр. чир или рак. Често овде није ствар у неком тамо нарушавању режима, него, пре, у душевном «распореду». Ми себе натоваримо свим тим, вучемо тај воз, а како лепо говори Господ: «Приђи те к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити» (Мт. 11,28). Ако све будеш држао унутра, нећеш да издржиш и сићи ћеш с ума. Счини са себе то бреме, ослободи се.

Ми постојано осећамо како сами вршимо притисак на себе изнутра. Имамо много тог сакривеног у себи и притом то не можемо да озвучимо, не можемо да откријемо своју душу. А ако би то чинили, наши проблеми би се решавали.

Притисак који вршимо на саме себе је веома подмукао. Он изазива код нас злобу, напетост, бригу, роптање... Не дави себе.

Потребно је помирити се са самим собом, постати себи друг, заволети себе и признати да си ти – ти. Како је рекао Господ: «Возљуби ближњег свог као самог себе»? Тј. како волиш себе, тако воли и свог брата. Значи, постоји и добра љубав према самом себи.

Воли себе. Не страши се свог «ја». Разговарај с својим духовником, моли га да одваја време за те-

бе и да ти одговара на питања којд те обеспокојавају – и лична и она који се тичу твоје породице, и везана за протекли дио живота, и било која друга. Сви смо ми људи. И човек може свашта од себе да очекује. Може се и до небеса подигнути, а може се и у блато завалити. Нећу да кажем да је ваљати се у блату – добро, но то се заиста дешава. Читајте Лествицу св. Јована Лествичника, читајте свете оце, читајте Добротољубље, и увидећете како су искрени били сви ти људи говорећи о себи: «Да, ја сам такав, ја тако осећам и не сакривам се од себе!» И после тога они су се утешавали и исцељивали се. Они су се мењали. Њихова душа се успокојавала, ослобађала се од тешког бремена.

И пре других, Бог ће те загрлити и рећи: «Глупавко, Ја те толико времена знам и толико времена продужујем да ти дарујем живот! Види, када бих те Ја хтео казнити, Ја бих те казнио у тај исти моменат када си учинио грех. Зар ниси схватио да те Ја волим, када сам те после тога оставио међу живима? Ти дишеш – значи, Ја те волим. Твоје срце бије – значи, Ја те волим. Ја те волим! Ја те волим! Ја те волим! Колико пута још треба да ти поновим?» Ето како ће рећи Господ.

Молићу се како би и ти слушала о себи те речи. Да би у тај моменат, када будеш забринута и постане ти страшно, чула како Господ говори: «Ја те волим!»

Иди напред. Размишљај, но не мрзи себе. Размотри своју душу. И не живи варљивим представама о Богу и о себи.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

**ПРВА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ - СВИХ СВЕТИХ
СВЕТИ ЦАР КОНСТАНТИН И ЦАРИЦА ЈЕЛЕНА**

света Јелена Дечанска

Мш. 10, 32 - 33, 37 - 38; 19, 27 - 30; зч. 38.

Јевр. 11, 33, 12, 2; зч. 330.

свешти њраведни Алексеј (Мечев)

О ПОДРАЖАВАЊУ СВЕТИМА

Недеља након празника Свете Тројице, Црква је назива Недеља Свих Светих, а тако се назива због тога што је ове недеље света Црква установила слављење спомена свих Светих.

Сваки је дан у светој Цркви посвећен успомени и поштовању неког од угодника Божјих, али је било потребно и да се одреди један дан за све угоднике (Божје) и де се сви саберу ради слављења у исти дан, како би се показало да су сви они деловали једном силом. Силом Господа нашег, Исуса Христа је све напредовало, премда и разним путевима, али ипак ка једном и истом циљу – истоме томе Јединоме Господу. Другачије није ни могло, јер су се сви они угледали, односно за образац имали Јединог Подвигоположника – истога овога Исуса Христа, те су зато и увенчани од Њега истим венцем славе – сваки по достојању, и сви они чине јединство са Црквом на земљи, са свима ве-

рујућим на земљи.

Браћо и сестре, ми смо сви створени ради живота, живот је свима драг и пријатан. Међутим, садашњи земаљски и привремени живот не успокојава, не задовољава наше урођено стремљење ка вечном животу. Овде је на свима само сен, или боље рећи одсјај истинског живота: неуспеш чак ни да га сагледаш, не успеш ни да се насладиш његовом појавом, а он већ бледи, слаби и нестаје, остављајући тек сећање, тек жал због њега и нову жељу за њим.

Погледајте на природу која вас окружује: око нас све је миомирисно – лето је – све је покривено јарким зеленилом, предивним бојама, све живи и побуђује на живот. Али... ово драгоцене годишње доба ће проћи – и све ће нестати, живот ће се сакрити, да би смо поново за њиме уздисали. Наши рођаци, пријатељи, блиски нам људи – сви ће они када време прође престати да

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

живе.

Како то може? Зар можемо само да желимо истински живот, а не и да достигнемо у њега. Не. Живот на земљи је живот за припрему, дат нам ради истинитог, вечног живота: "А ово је вјечни живот да познају тебе једнога истинитога Бога и кога си послао Исуса Христа" (Јн. 17. 3). Ето где и у Коме је живот: у Богу Оцу и Његовом Сину, нашем Спаситељу – Његова воља, Његово свето учење, вера у Њега и покорност Њему, нас припремају и ми заслужујемо овај живот, на крају га наслеђујемо, овај живот, заједно са Анђелима и свима Светима. Овде ће се човек успокојити, утолиће се жеђ живота, само узнемиравајући се њиме.

Свето Јеванђеље нам говори то, да би смо наследили живот вечни, треба да будемо заиста истински хришћани, у свему верни Христови ученици и испунитељи Његовог закона. Да би ушли у небеску славу треба да будемо хришћани и по души и по животу, свето чувати оно што је света Црква установила и са устрјем враћати у себе хришћанске врлине.

Преподобни Пафнутије, строги подвижник врлине, једном приликом је молио Бога да му открије коме од светих је он налик. И чуо

је глас од Бога. "Ти си налик старешини оближњег насеља".

Преподобни Пафнутије се упутио у насеље и пронашао старешину који је са радосћу дочекао старца. "Реци ми како живиш, јер си превазишао многе монахе, како ми је Бог открио", рече преподобни старешини. Овај му је одговорио да је грешан човек и недостојан чак и имена монаха. Међутим, на Пафнутијево истрајно настојавање, старешина му је рекао да је ожењен и има три сина који му помажу у словима. Странце и сиромаше прима у дом и храни; теши несрећне, мири завађене, у свему и увек чува праведност, никада никога не огорчује и не осуђује.

Живимо и ми, браћо и сестре, праведно и свето. Обратимо се топлим молбама свима светима, који су угодили Господу Богу и наследили Царство Небеско, да би нам помогли својим заступништвом и подражавајмо их светим животом. Они су се спасавали многим и разним начинима. Изаберимо начин светог живота који нам се највише свиђа, владајмо се по њему и Господ ће нас помиловати, спасићемо се и добро ће нам бити.

Сви свети молите Бога за нас. Амин.

01.06.1914.

прошјореј Димитрије Смирнов

НАУЧИМО СЕ ОД СВЕТОГ ЦАРА КОНСТАНТИНА

Од светог Константина Великог можемо да научимо да живимо тамо где нас је Господ поставио, да чинимо оно што нам је Бог поверио да чинимо, нигде да не бежимо, да не стремимо сујетном, да не иштемо

приземно. И уколико у овом тренутку, крајем осамдесетих година двадесетог века можемо живот, који нам је Бог дао, да проживимо како би смо рекли, људски, без икаквих изузетних подвига, ходећи у храм, испуњавајући црквена

правила, трудећи се да испунимо Божје заповести, не узимајући на себе ничега великог, већ једноставно, остајући хришћани, не плашећи се свога хришћанског имена, не одричући се од Христа, не гледајући на сав свет који нас окружује, који живи по потпуно другачијим законима, утврђујући хришћанство у својим породицама, у својој деци, у свом начину живота, у свему – супротстављање свету који се већ толико разблудео, опио, развратио, претворио у нешто заиста страшно. И само стојање на овом камену већ се узима за огромни подвиг. То ће бити стајање у Христу. Они нека чине шта желе, а ми ћемо чврсто стајати.

Константин није тражио ништа нарочито, он је само чинио оно на шта га је Бог поставио – и ево, ми га данас прослављамо као великога. И свако од нас може да достигне Царство Небеско на веома једноставан начин, није потребно ништа да измишља. Многи умишљају: Неко зажели да побегне у планине, негде на Кавказ, и тамо се изгуби, пропадне; неко пожели да чини хиљаде поклона, и уместо да задобије корист од тога, он повреди душу; неко зажели да узме на себе неки други подвиг, а онда почне да жали, јер није успео да изнесе оно што је натоварио на себе. Данас је прошло време спољашњег подвига, извршавати га у данашње време постало је готово немогуће, непотребно и бесмислено, јер немамо духовне снаге за то. Све снаге треба да уложимо у то да би живећи у сасвим безбожном и од Цркве истргнутом свету, остали хришћа-

ни, црквени људи и да би пројављивали своју црквеност свету.

Зато свако од нас треба да од Константина Великог научи да извршава своју службу, да ради оно на шта га је Бог поставио у дати тренутак. Ма где био, ма шта радио, али увек остани хришћанин. „Нека се светли светлост ваша пред људима, да виде ваша добра дела и прославе Оца нашега који је на небесима“. Да би сви могли да кажу: То је заиста хришћанин. Он има децу, заиста децу. Ја имам банду, а гледајући његову децу видим да је он верујући човек. Или породица: свуда скандали, насиље, опијање, звање милиције, чега све ту нема... А у хришћанским браковима, погледаш, нигде повишеног тона нити вике, тишина, мир, поредак. Дођеш им у госте, увек лепи, увек љубазни, увек гостопримљиви.

Данас о човеку који је уступио место у аутобусу, или о милиционеру који је ухватио некога, који је спасио некога, већ новине пишу. А шта у томе има нарочитог? Ово је све нормално. Али не, пишу о томе јер се данас човек обично ни у шта не меша и није му уопште стало до других, а овде се нашао један који је некога заштитио. И ово је заиста подвиг. Сваки човек на сваком месту у наше време, радећи оно што живот захтева од њега, биће пред Богом постављен веома високо. Јер овај безбожни свет толико притиска да је постало већ тешко и издржати овај притисак и остати хришћанин.